

La unió fa la força

REPORTATGE. El mal inici de l'Assignia Manresa (0 victòries i 7 derrotes) no està portant només a reflexions per part dels membres del club. Els aficionats, concretament els grups d'animació, han revifat un tema que fa anys que ronda pel Nou Congost: la **unió de les penyes**. El que fins ara era una vaga qüestió s'està convertint en un focus d'atenció per als aficionats. Les diferents penyes estan mantenint debats interns per afrontar aquesta temàtica. Seguir com sempre o fer un **canvi històric**. Analitzem la situació actual de les penyes, la seva història, la postura del club, els primers grups d'animació, les polèmiques i els horitzons de futur.

Diuen que la unió fa la força. O que quan pitjor van les coses, més units hem d'estar. L'Assignia Manresa ha iniciat la temporada de la pitjor forma possible: set derrotes en set partits. Arran d'això, està prenent força la idea que ara més que mai els jugadors necessiten el suport de l'afició i que el Nou Congost torni a ser un infern pels jugadors rivals. Des de l'entorn del club i l'afició, s'està plantejant la opció d'ajuntar totes o algunes de les penyes. D'aquesta manera, hi ha la creença que l'animació es focalitzaria en un sol conjunt en una zona concreta del camp, fent així que tot el camp animés al uníson. S'evitaria també la situació que es produeix sovint de descoordinació entre les penyes a l'hora d'animar. Al cap i a la fi, l'objectiu principal de totes les penyes és el mateix: animar l'Assignia Manresa. Perquè no junts??

Fora Dubtes

Nascuda l'any 1995, els primers integrants de Fora Dubtes eren antics membres de les dissoltes penyes **Força Nois** i **Sector Torrat**.

Com en la majoria de grups d'animació, en els Fora Dubtes es viuen temps difícils. **Carles Targarona**, un dels membres més actius de la penya, reconeix que "els Fora Dubtes ja no som el que érem". Són varis els motius que troba per explicar aquesta situació: "la gent es va fent gran i van sortint obligacions familiars i, alhora, el poder adquisitiu de la joventut ha canviat molt". Tot i això, no es rendeixen: "Seguim animant, fent marxandatge, loteria, organitzant molts desplaçaments..."

Per la seva banda, **Maurici Franch**, membre il·lustre de Fora Dubtes (un dels fundadors), que actualment es troba lluny de la ciutat per motius personals, recorda "amb nostàlgia" els temps passats, "quan en aquella grada érem uns 200, tots cridant, animant i onejant les bufandes".

Fotografia antiga de la penya Fora Dubtes, a la seva posició habitual.

Sobre la qüestió d'unir o no les diferents penyes, Targarona s'hi mostra a favor, però amb reticències: "Estic a favor sempre i quan tothom tingui clar quin és el seu lloc". I quin és aquest lloc? "Si es fa és per al nostre club, per als nostres jugadors, perquè hi hagi unió en l'animació. No perquè hi hagi **mandataris**. Perquè ja ho diu, 'ja se sap, quan s'ajunta tanta gent, sempre n'hi ha que volen manar'. És interessant també l'opinió del Mauri, una veu experimentada, al respecte: "Sempre he estat del parer (i sempre ho he parlat amb les altres penyes i el club), que totes les penyes hauríem d'estar en una mateixa grada." Perquè? "Els motius són clars: estant tant separades, quan una canta 'Força Resa', l'altra canta 'Resa, Resa'... quan una inicia el 'jo animaré', l'altra canta 'Força Resa'... i d'això te'n adones quan ja estàs a mig càntic, i quan pretens canviar, s'ha fet el silenci. Llavors tenim el problema de les tribunes, que no saben si seguir als que han iniciat un càntic a la seva dreta o seguir als que ho han fet a la seva esquerra." I unir-se és la solució? "Estant a la mateixa grada, tots podem cantar el mateix càntic, i t'asseguro que

quan 100 persones canten alhora al Nou Congost... fa un goig que posa els pèls de punta." I ho veu possible?? "Si, jo aposto per totes a una sola grada, i més ara que Zona Roja sembla que ha entrat amb força."

Els Diables del Congost

L'any 1996, una temporada després de la creació dels Fora Dubtes, van néixer els **Diables del Congost**. D'aquesta manera acompanyaven al Racó Sonat i als Fora Dubtes en l'animació del pavelló. La penya ha experimentat diferents canvis des de la seva creació, com el canvi de nom o d'ubicació.

La situació actual dels Diables és diferent a la que hi havia en els seus anys bons, com recorda **Francesc Fradera**, un dels caps visibles dels Diables: "Vam arribar a ser més de 50 socis", una xifra superior als 12 socis que hi havia en la seva creació. Però les coses canvien. "La situació actual és **decadent**, per què enganyar-nos?", reconeix Fradera, ja que "cada cop som menys socis i menys actius, i això que vam absorbir el que va quedar de la **Penya Diego Sánchez**". Els motius d'aquest decreixement poden ser varis, però Fradera destaca que "la gent de la penya s'ha anat fent gran i cada cop tenen menys temps per dedicar als Diables".

Sobre si unir o no les penyes, Fradera s'hi mostra a favor, però reconeix que hi ha un debat intern en la penya respecte el tema, i que tant sols "un **30% dels membres** de la penya hi estem **a favor**". Fins i tot, va més enllà i parla d'una proposta diferent: una grada jove. "El que es voldria fer és una **grada jove** on cada penya tingues la seva personalitat, però estan uns al costat dels altres per fer més color i més força, tots units".

Els Diables del Congost en plena acció al Nou Congost, en un dels moments bons de la penya.

Sector Nord

La penya Sector Nord-Joan Creus va veure la llum l'any 1999, fruit de la unió d'una sèrie d'aficionats que compartien ubicació i ganes d'animar.

Ernest Centellas, secretari de la penya, diu que ja fa temps que donen voltes a la possibilitat d'unir-se. "Ajuntar-nos sempre ha estat una opció que teníem damunt de la taula, però al final es descartava perquè la gent era reticent a abandonar els seus llocs. Ja se sap, som animals de costums", reflexiona. Centellas s'hi mostra **a favor**, i ja parla dels primers passos cap aquesta unió: "Molta gent de l'entorn de penyes ens estem unint per tal de fer un focus calent de veritat i animar fort. Amb això no vull dir que totes les penyes estiguin d'acord en aquesta fusió però sí que n'estem parlant molt **seriosament**".

La penya Sector Nord està en un moment molt delicat, sobretot quant a nombre de membres.

Zona Roja

Bernat Sorinas forma part de Zona Roja des de la seva creació fa dos anys. Actualment és la penya **més nombrosa** amb uns 40 membres actius i una vintena d'esporàdics: "Som un projecte totalment **assembleari**, en què ningú mana més que ningú", apunta. Per a Sorinas, la unió de totes les penyes "seria estèticament excepcional, però no es pot fer d'un dia per l'altre perquè els resultats de l'equip no acompanyin". Afegeix que seria un **procés llarg** i que requeriria molta reflexió. "Nosaltres estem radicalment en contra dels insults i les amenaces, i no ens fa cap mena de gràcia quan s'utilitza l'esport per faltar el respecte als rivals o als àrbitres, perquè hi ha nens petits i cal donar exemple", afirma, i recorda a tall d'exemple el partit a Badalona on una part dels aficionats manresans va cridar "a segona, a segona", fet que li va semblar "patètic". A més, ressalta que en cas d'unió, aquestes diferències ideològiques o de criteri es podrien accentuar encara més. Ara bé, defensa que si es fes una

bona prèvia, es definissin unes línies de treball clares i s'identifiqués una dinàmica de grup conjunta es podria sumar a la idea de fusió de les penyes: "Si funcionés, seria el primer satisfet, però cal fer-ho bé i perquè hi ha una **clara convicció**, no condicionats per uns resultats adversos". També aprofita per llançar un missatge al club: "S'hauria de contemplar la idea de fer una grada d'animació".

La Zona Roja és la penya amb més membres actius, i s'articulen a partir d'un model assembleari.

La postura del club

El president de l'entitat, **Josep Vives**, assegura que "des del club tenim una **excel·lent relació** amb les penyes. Individualment els estic molt agraït, senten molt el club i tenen una actitud i una predisposició admirables quan els demanem algun esforç". Respecte l'opció de sumar forces, afirma que respectarà "la posició que ells preguin, i els **ajudarem** sigui quina sigui la decisió. Entenc que tinguin diverses personalitats i peculiaritats, de la mateixa manera que no em semblaria malament, ni molt menys, que s'unissin. Ells han de veure quins beneficis tindria per a ells i pel club", sentència. A més, afegeix que "percebem que entre ells tenen una magnífica relació. Cada any a principis de temporada fem una trobada informal en un sopar i parlem de la situació de l'equip, del club, una mica de tot plegat. Tothom proposa col·laborar i treballar per ambientar un pavelló que a vegades és molt calent però d'altres vegades és molt fred".

Sobre la qüestió de la ubicació de les penyes, apunta que el fet que estiguin totes situades a les cistelles, excepte Zona Roja, té coses molt positives: "La Zona Roja són gent fantàstica que ajuden a que la resta del pavelló, sobretot les zones tradicionalment més fredes, animin i s'ambientin". En aquest sentit agrega que "farem tot el que estigui a la nostra mà per facilitar-los la zona que desitgin, però també ens hem d'ajustar a criteris de disposició i disponibilitat de localitats i els abonats".

Per a Vives, acabi com acabi aquesta qüestió, hi ha un aspecte molt important: "Penso que seria molt positiu és **coordinar cànctics** i anar tots a la una a l'hora d'animar per fer un millor clima. En aquesta línia, un dels meus objectius que fa temps que estic rumiant és en crear un **nou himne**, amb una nova lletra, que la gent es sabés de memòria i s'entonés conjuntament entre penyes i aficionats", explica.

Josep Vives és partidari d'unificar cànctics i apunta que està pensant en un himne més popular. Foto: Josep Gonzalez

El Racó Sonat, la primera penya

El primer grup d'animació que va tenir el Bàsquet Manresa va ser el **Racó Sonat**, nascut l'any 1985, quan encara es jugava al Vell Congost. **Josep Maria Roig** ("el del bombo") i **Josep Sorinas** (conegut popularment com a Manel) n'eren les seves dues cares més visibles, tot i que Sorinas subratlla que van fundar la penya "entre cinc o sis amics, sense que cap manés més que un altre". Mauri Franch, però, recorda que "la primera penya va ser la coneguda com la dels **peixaters**, un grup de gent que s'ubicava darrera la banqueta".

Segons el propietari de Cal Manel, històric local del bàsquet a Manresa, la intenció principal era fer ambient: "Tot va començar perquè amb uns quants amics ens reuníem, fèiem xerrades i moltes vegades parlàvem de bàsquet, així que vam decidir crear una penya i anar als desplaçaments, posar en comú uns cànctics, anar equipats amb bufandes i samarretes i llogar autocars per anar a Osca, Saragossa, Girona, Vitòria, València o Madrid". Recorda que mai van demanar cap privilegi al club, així com que des de les oficines mai se'ls va exigir res: "anàvem molt a la nostra, és cert que fèiem moltes coses per beneficiar i animar l'equip i de retruc el club, però mai esperant res a canvi; ho fèiem perquè ens divertíem i passàvem bones estones", assenyala Sorinas.

Força Nois, poc després

Segons Maurici Franch, seria agosarat assegurar si Racó Sonat o **Força Nois** van ser primer com a penya, "però el que estava clar es que com a penya d'animació tan sols ho era Força Nois. No és per desmerèixer a les altres penyes, però crec que hi ha diferències entre ser una penya i una penya d'animació. Tan els Peixaters com Racó Sonat animaven en moments puntuals a l'equip; els Força Nois els **40 minuts**. Els altres no portaven complements, els Força Nois van implantar el sistema de pancartes, banderoles...". Sobre el fet de que nasqués una penya paral·lela a la ja existent, Sorinas explica que "sempre hi va haver molt bon rotllo i mai hi va haver cap mena d'enfrontament, però teníem edats i ideologies diferents. Ells portaven més ambient dintre la pista i nosaltres més organització a fora".

Els Força Nois van néixer perquè hi havia un jovent inquiet, "teníem ganes d'animar d'una manera diferent al que s'estava acostumat", explica Franch, que continua: "En aquella època hi va haver un moviment social a tot l'estat, i es van crear força penyes arreu. La primera va ser la **Demència**, després va ser Força Nois entre principis i mitjans dels 80, després **Indar Baskonia** l'any 86, **Sang Culé** el 91...".

Als inicis estaven en un lateral "molt desapercebuts", fins que el club va posar una graderia de fusta en un dels fons, "al costat de la gàbia que separava els vestidors a les escales per accedir a la pista. Llavors ens vam ubicar allà." No va ser una experiència fàcil, com recorda Franch: "la graderia va caure en un parell d'ocasions, ja que tot i ser mal vistos per la falta de costum de veure un grup així a Manresa, érem força gent i el pes era considerable."

Aquesta penya va destacar en el tema dels desplaçaments: "Com que no eren una cosa habitual per a ningú, nosaltres vam iniciar una trajectòria viatgera, però tan sols dins a Catalunya, que deu ni dó els equips que hi havia: Barcelona, Espanyol, Granollers, Joventut, Mollet, Hospitalet...". Com tot, no va estar exempt de problemes, tal com continua explicant Franch: "Al ser una cosa no habitual, cada setmana teníem problemes amb la **Policia Nacional** que feia poc que havien canviat el color gris de l'uniforme pel marró. Els problemes, però, eren que partit rere partit demanaven DNI a diferent gent, fet que va ocasionar que jo acabés a **Comissaria** en més d'una ocasió, ja que em rebotava amb ells veient aquelles injustícies. Precisament contra el Granollers se me'n van endur, i la penya de Granollers va sortir en la meua defensa i no es van moure del Vell Congost fins passades dues hores, quan em van deixar anar."

La seva desaparició va venir "perquè es va voler fer **ús de la política** a costa nostra". El punt culminant va ser un partit davant el **Reial Madrid**, en un Vell Congost ple a vessar: "Era impossible creuar el pavelló en menys de 15 minuts... Però **Juli Sanclimens** i **Francesc De Puig** ho van fer en menys de dos minuts! Sense motiu aparent, la Policia Nacional va fer una càrrega a cops de porra contra la nostra graderia. Els cops se'ls va endur criatures de menys de 12 anys, els més grans, uns van fugir per la porta d'emergència, altres vam agafar les ampolles del nen que servia begudes pel pavelló i les vam tirar a la Policia". Això no va ser un acte aïllat per a Franch, que recrimina a l'alcalde Juli Sanclimens que utilitzés aquells fets "per fer-se auto publicitat en els mitjans de comunicació". Afegeix que "poc després van treure la graderia de fusta amb l'excusa de que la deixaven a l'organització del "Dia de Andalusia", però mai més les van muntar."

Portada del Regió7 el dia després de la càrrega policial contra la penya Força Nois

Finalment, Franch explica que van voler continuar, però "haviem crescut força i era impossible agrupar-nos en aquelles grades de ciment dels laterals del Vell Congost... així que vam posar punt i final a una bona etapa. Alguns es van unir un parell d'anys més tard a una nova penya, el **Sector Torrat**".

Article del mateix diari en què Sanclimens apareix com a defensor de la penya

Canvi de casa

Des de l'any 1968, quan es va inaugurar amb motiu de l'ascens del club a la Primera Divisió, el **Vell Congost** havia estat el pavelló del Bàsquet Manresa. El setembre de 1992 Jordi Pujol tallava la cinta del Nou Congost, que prenia el relleu d'un Vell Congost obsolet i que no complia les normatives de la lliga ACB. Es va inaugurar amb la disputa de la Lliga Catalana. Tot i no aconseguir el títol, el Manresa va guanyar el primer dels enfrontaments davant del Granollers, per un resultat de 80-77. Va ser la darrera victòria de **Pep Pujolràs**. Dos dies més tard, la carretera li prenia al club el seu capità.

"Amb el canvi de pavelló es quan més feina vam fer" apunta Sorinas, que recorda que al Nou és on van passar els moments més macos com a penya, especialment l'any de la Copa i el de la Lliga: "Vam anar a la final de la **Copa a Múrcia** i a la **final de l'ACB a Vitòria** amb autobús, i és el moment en què hi va haver més ambient de bàsquet a la ciutat i com a penya vam tenir l'oportunitat de viure una època increïble". En contrast, parla amb tristesa del viatge a Gijón, que va suposar el descens de l'equip a la Leb, "un dels cops més durs que et poden passar com a aficionat i com a penya".

Tot i això, també recorda les dificultats que van tenir al principi d'estar al Nou: "L' **Àngel Palmi** ens va dir que no ens reservava el lloc de sota les cistelles perquè eren seients no numerats i van haver de canviar de lloc habitual i traslladar-nos al lateral".

El Nou Congost es va inaugurar el setembre de 1992 ja que el Vell no complia les normatives de la lliga ACB.

Rivalitat local històrica

L'any 1972 es va donar un cas atípic i únic a Manresa. La ciutat va tenir **dos equips a Primera Divisió** (com succeïa a Madrid, Barcelona, o més tard a Badalona). Al Congost, el **Manresa Kan's** lluitava per aconseguir igualar els èxits de les temporades anteriors, i a la Pista Castell, el **CB Manresa** lluitava per mantenir-se a Primera Divisió. Josep Armengol, jugador aleshores del CB Manresa, apuntava en el reportatge sobre la Pista Castell que va publicar El Pou en motiu del seu tancament definitiu que "la rivalitat entre els dos equips de Manresa va ser una constant històrica. Com més alt era el nivell que s'assolia, més s'accentuava aquesta rivalitat. Crec que inicialment era més a nivell personal entre els jugadors, però a l'esdevenir semiprofessionals i haver-hi jugadors sense tanta sensibilitat pels seus colors, aquesta rivalitat es va transportar a les grades entre les dues aficions".

Pasqual Pujol, que va jugar durant 23 anys a les files del CB, afirmava que "hi havia **molta rivalitat** entre el C.B. i el Centre d'Esports. Al camp del Manresa vam perdre, però a la Pista Castell els vam guanyar. Aquesta rivalitat era molt maca, era sana i et feia ser més competitiu". De la mateixa opinió era Anselm Perramon, que assenyalava que "la rivalitat entre els dos clubs de la ciutat era, en part, bonica; era una senyal de que a Manresa hi havia afició, que era una ciutat de bàsquet. Un dels motius era que durant un temps alguns jugadors anaven d'una entitat a l'altra. Recordo que la Pista Castell el dia del derbi a Primera estava a rebentar, igual que el del Centre al partit a casa seva". La rivalitat entre els dos equips havia estat tan gran que fins i tot els aficionats d'un club es negaven a trepitjar l'altre pavelló.

Tanmateix, el CB de no va poder salvar-se, i la seva aventura a Primera només va durar una temporada. "A Primera només vam poder-hi ser un any, ja que per un punt negatiu vam haver de fer la promoció de descens, que ens la van fer jugar a Barcelona, sense camp neutral, perquè abans tot estava centrat en Barcelona. La vam fer al camp del Laietà contra el Picadero i per 5 punts vam perdre. Llavors vam estar potser 4 anys seguits a punt de tornar a pujar però no va ser

possible", explicava el mític entrenador Tomàs Dalmau.

Notícia publicada a El Mundo Deportivo l'any 1972, amb els dos equips de la ciutat a la Primera Divisió